

На наш погляд, це питання вимагає докладного аналізу з метою врегулювання використання існуючих видів покарань або впровадження новітніх підходів до визначення примусових заходів кримінально-правового впливу.

1. Бажанов М. І. Кримінальне право України, м. Дніпропетровськ: *Пороги*, 1992 р. 168 с. (дата звернення: 06.02.2024).
2. Кримінальний кодекс України: Закон України від 05.04.2001. № 2341-III. *Відомості Верховної Ради України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text> (дата звернення: 06.02.2024).
3. Фріс П. Л. Кримінальне право України. Загальна частина: навчальний посібник. К.: Центр навчальної літератури, 2004. 362 с. (дата звернення: 06.02.2024).
4. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо гуманізації відповідальності за правопорушення у сфері господарської діяльності: Закон України від 15.11.2011. № 4025-VI. *Відомості Верховної Ради*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4025-17> (дата звернення: 06.02.2024).
5. Денисова Т. А. Корегування мети покарання як крок до гуманізації кримінальної політики. *Вісник центру суддівських студій*. 2006 р. № 9. С. 11-15. (дата звернення: 06.02.2024).
6. Черненко М. П. Проблеми теорії і практики виконання майнових покарань: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юр. наук: спец. 12.00.08 «Кримінальне право та кримінологія; кримінально-виконавче право». Х., 2003. 20 с. (дата звернення: 22.02.2024).
7. Про внесення змін до Кримінального, Кримінального процесуального кодексів України та інших законодавчих актів України щодо удосконалення видів кримінальних покарань в умовах воєнного стану: Закон України від 23.08.2023. № 3342-IX URL: <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/pubFile/1719664> (дата звернення: 22.02.2024).

Логінова М. В.,

викладач кафедри цивільного права
та процесу Дніпропетровського
державного університету
внутрішніх справ

Козловська А. К.,

курсант Навчально-наукового інституту
права та підготовки фахівців для
підрозділів Національної поліції
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ПРАВО ПРАЦІВНИКА НА ОБРАННЯ СПОСОБУ ОТРИМАННЯ ЗАРОБІТНОЇ ПЛАТИ ЯК ГАРАНТІЯ ТРУДОВИХ ВІДНОСИН

Банківська система України : серце фінансового сектору, яке відіграє важливу роль в економічному житті країни. Все більше людей по всьому світу віддають перевагу зберіганню грошових активів у банківських установах,

замість готівкової форми грошей. Популяризація нематеріальної форми грошового обігу по всьому світу зумовлює зростання кількості працівників, які отримують заробітну плату у виді банківських переказів від установ чи організацій. На підставі такої форми вираження трудових відносин у сфері оплати праці між роботодавцем і працівником часто можуть виникати трудові спори щодо обрання конкретної банківської установи на картку якої будуть в подальшому здійснюватися грошові транзакції. Враховуючи актуальність зазначених вище тверджень, у цій роботі ми хочемо розібратися у нормативному регулюванні вільного обрання працівником банку для отримання заробітної плати.

Відповідно до статті 19 Конституції України правовий порядок в Україні ґрунтується на засадах, відповідно до яких ніхто не може бути примушений робити те, що не передбачено законодавством. Стаття 68 Конституції України встановлює обов'язок кожного неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей [1]. Аналізуючи дані норми, можна зрозуміти, що правовий порядок держави Україна ґрунтується на принципі того, що дії які прямо не заборонені нормативно-правовими актами є законними і особа має право їх вчиняти.

Відповідно до статті 22 Закону України «Про оплату праці» суб'єкти організації оплати праці не мають права в односторонньому порядку приймати рішення з питань оплати праці, що погіршують умови, встановлені законодавством, угодами і колективними договорами [2]. Суб'єкти організації оплати праці включають роботодавців, керівників підприємств, а також інші посадові особи, які відповідають за встановлення та здійснення оплати праці працівників. Ця норма стверджує, що суб'єкти не можуть односторонньо приймати рішення, які погіршують умови оплати праці, встановлені: законодавством, угодами, або колективними договорами. Суб'єкти мають дотримуватися встановлених норм та не можуть односторонньо змінювати умови оплати праці без відповідного законодавчого підґрунтя та узгодження зі стороною працівників.

Відповідно до частини 5 статті 24 Закону України «Про оплату праці» за особистою письмовою згодою працівника виплата заробітної плати може здійснюватися через установи банків, поштовими переказами на вказаний ними рахунок (адресу) з обов'язковою оплатою цих послуг за рахунок роботодавця. Крім того, частина 1 статті 25 Закону України «Про оплату праці» передбачає заборону будь-яким способом обмежувати працівника вільно розпоряджатися своєю заробітною платою, крім випадків, передбачених законодавством.

Отже, аналізуючи всі вищенаведені правові норми, можна зробити висновок, що чинне законодавство України не передбачає обов'язку працівника укладати договір про відкриття рахунку для виплати заробітної плати з банком, вказаним роботодавцем. У разі звернення працівника до суду

договір, який працівник вимушено уклав з банком під примусом роботодавця, може бути визнаний недійсним, оскільки сама тільки вимога роботодавця щодо зміни банківської установи всупереч вільному волевиявленню робітника є порушенням основоположних норм, які регулюють суспільні відносини у сфері оплати праці та забезпечення права працівників на вільне розпорядження своєї заробітною платою.

1. Конституція України від 01.01.2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>
2. Про оплату праці: Закон України від 01.04.2023 №108/95-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/108/95-%D0%B2%D1%80#Text>

Аліна ЛУКОМСЬКА,
слухач магістратури I курсу ННІП
ПФПНП Дніпропетровського
державного університету
внутрішніх справ
Науковий керівник:
Денис ЮР'ЄВ,
старший викладач кафедри
кримінального процесу
та стратегічних розслідувань
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ПРОТИДІЯ КОРУПЦІЇ В КОНТЕКСТІ ЗМІЦНЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Корупція – це зловживання владою або підкуп, зазвичай з метою особистої вигоди чи отримання неправомірних переваг. Вона може приймати різні форми, включаючи взятки, підкуп посадових осіб, махінації з державними закупівлями, недеклароване збагачення тощо. Корупція порушує принципи рівності перед законом, демократії, прозорості та справедливості, і вона має широкі соціальні, економічні та політичні наслідки, такі як спотворення конкуренції, зниження ефективності управління, втрата довіри громадян до владних структур.

Корупція виступає серйозною загрозою для забезпечення національної безпеки країни, адже вона підриває основи правової системи, економічного розвитку та національної стабільності. Вона може підривати ефективність владних структур та правоохоронних органів, що може призвести до нездатності країни відповісти на загрози, такі як тероризм, злочинність та зовнішні ворожі дії. Корупція може призвести до спотворення військових